

[Ernst Christiansen.]

også her i Danmark, opfattet som udtryk for, at han sagde Europarådets arbejde farvel. Det er ikke en rigtig opfattelse.

Jeg vil gerne her understrege, at Spaak anså det for utilfredsstillende, hvad der var nået hidtil, og han mente ikke, at forsamlingen med hensyn til udvidede beføjelser eller selve sit arbejde havde nået resultater nok. Men han ville ikke derfor opgive tanken, han mente blot, at han som almindeligt medlem ville være i stand til at udrette mere. Han har den opfattelse, som jeg tror deles ikke blot af Europarådets medlemmer, men vist af den overvejende del af den europæiske befolkning, at et europæisk samarbejde er påtrængende nødvendigt.

Det er ikke tidspunktet til under denne debat at komme ind på det arbejde, der hidtil er udrettet, men jeg går ud fra, at vi inden længe som første resultat vil få et forslag angående konventionen om menneskerettighederne, og jeg vil gerne bede den højtærede udenrigsminister udtale sig om, hvor hurtigt det forslag kan ventes. Det er en positiv ting.

En række andre store spørgsmål har beskæftiget Europarådet. Lad mig nævne en landbrugsplan, som ikke mindst har interesse for landbrugslandet Danmark, en transportplan, beskæftigelsesproblemer, og så har der været de store debatter om Europahæren, hvor der — som vel også i denne forsamling — har været delte meninger.

Jeg nævner blot disse ting, fordi jeg gerne vil understrege, at det forekommer mig utilfredsstillende, at den danske rigsdag har haft en så forbløffende ringe kontakt med, hvad der er sket i Europarådet. Det er dog sådan, at de mennesker, der er sendt ned til Strasbourg for der at være repræsentanter for danske anskuelse, er valgt af partierne her på rigsdagen. Nu udvides den danske repræsentation fra 4 medlemmer og 4 stedfortrædere til 5 medlemmer og 5 stedfortrædere. Det forekommer mig, at det var ønskeligt, om vi kom ind på, som i Norge og Sverige, at disse folk afgav beretning på den ene eller den anden måde om de centrale problemer, og således, at den danske rigsdag kunne tage stilling til dem, om ikke direkte, men så den i hvert fald var orienteret, hvilket naturligvis vil have overmåde stor meningsdannende betydning for de pågældende repræsentanter.

I fjor fandt der mellem Danmarks repræsentanter ved rådets møder i Strasbourg og præsiderne for begge de to høje

ting en forhandling sted, hvorunder der var enighed om, at de vigtigste punkter i Europarådets forhandlinger gennem særlige forslag burde føres frem til kendskab i den danske rigsdag. Det var i overensstemmelse med et specielt ønske fra Europarådet. En hel række praktiske forhold bevirkede, at de aftaler, om man så må sige, der dengang blev truffet mellem præsiderne og repræsentanterne, ikke kom til udførelse. Der kom mere presserende sager, der kom valg og andre ting, som gjorde, at spørgsmålet blev udskudt. Det var der ikke noget at gøre ved, men jeg vil henstille, at den tanke, som altså i fjor vandt tilslutning, tages op påny, og at man prøver at finde udvej for, at der her i landet, som i vore nabolande og også i andre lande, bliver skabt direkte kontakt mellem Europarådet og rigsdagen.

Der er en mængde vanskeligheder; de materielle vanskeligheder er ganske overordentlig store, og der er psykologiske vanskeligheder ved at skabe det europæiske samarbejde, som jeg tror de fleste anser for nødvendigt, og som i hvert fald efter mit skøn er en ganske uafviselig nødvendighed, selvom det må tage sin tid at skabe det. Jeg tror, at vi som et led i bestræbelserne for at fremme det internationale samarbejde burde virke for en bedre kontakt mellem det arbejde, der gøres i Strasbourg, og den danske rigsdag, så den danske rigsdag helt og fuldt er orienteret og kan bedømme, hvad der sker.

Med disse ord vil jeg gerne anbefale det foreliggende lovforslag.

Federspiel: På mit partis vegne kan jeg, idet jeg senere skal fremsætte et ønske om en ganske lille ændring, tiltræde det foreliggende lovforslag. Det viser utvivlsomt en praktisk genvej til løsningen af en hel række detailspørgsmål, der opstår i forbindelse med den stigende udvikling af det mellemfolkelige samarbejde. Vi har den gældende lov af 1948 om privilegier og immuniteter for De Forenede Nationer og deres embedsmænd, og lovforslaget betegner en udvidelse, som foretages af hensyn til det europæiske samarbejdes organer, og hvorved de får tillagt de rettigheder, som man naturligt må indrømme disse organer og deres embedsmænd, for at de kan udøve deres funktioner og opfylde deres formål på tilfredsstillende måde. Det drejer sig ikke blot om personlige begunstigelser for enkeltpersoner, men, som det er udtrykt i artikel 105 i De Forenede Nationers pagt, om de rettigheder og immuniteter, som er nød-